

[Holger Eriksen.]

Faderen, der havde faaet den Opfattelse, at det kun drejede sig om en midlertidig Foranstaltning, forlangte Drengen tilbage, og Overlægen skrev i den Anledning — jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere —:

„Han har vist sig at være en god og stabil Arbejder, der aldrig er Vanskelighed med, han har et godt praktisk Tag paa alt Arbejde, og han har Lyst til at udføre det paa rette Maade. Han benyttes derfor altid, naar Arbejdet kræver mere Stabilitet end almindeligt, og han betragtes absolut som Holdets bedste Mand. Seksuelt har der intet været at bemærke her.“

Overlægen erkender da ogsaa, at Drengen er lettere aandssvag, men han konkluderer i, at Drengen ikke er egnet for Anstaltsophold, og at han bør sendes hjem i Familiepleje.

Det er altsaa den Overlæges Opfattelse, der har haft Lejlighed til paa nært Hold at iagttage alt, hvad Drengen foretager sig. Men saa gaar Sagen til Retslægeraadet i København. Det har ikke andet end Overlægens, altsaa Specialistens, Skøn at holde sig til, men ikke desto mindre kommer det til det Resultat, at det vilde være ganske utilladeligt, at Drengen blev sluppet løs fra Aandssvageanstalten. Ved et fornyet Andragende henviser Overlægen til sin første Erklæring og føjer til, at Drengen opfører sig i alle Henseender mønsterværdigt, men Retslægeraadet gaar igen imod, og Vestre Landsret er det følgagtig. Historien gentages endnu en Gang med samme Resultat. Drengen er efterhaanden blevet over 18 Aar gammel. Han lærer ingenting, han tjener ingenting. Faderen forarmes, dels som Følge af den Hjælp, han maa yde til Sønnen paa Aandssvageanstalten, dels gennem de hyp-pige Rejser, han maa foretage med det Formaal at faa Sønnen givet fri. Det er min Opfattelse, at Drengen vilde være kommet til at sidde i Aandssvageanstalten til sin Dødsdag, hvis Sagen ikke var blevet oversendt til Justitsministeriet.

Dette foranledigede jeg, og den Karakteristik, som i Klagen blev givet af det verdensfjerne Retslægeraad, var ikke til at tage fejl af. Jeg ved, at Aandssvageanstaltens Overlæge afgav den samme Erklæring som over for de foregaaende Andragender. Desværre ved jeg ikke, om Retslægeraadet nu kom til Fornuft og foretog en ny Indstilling i Tilslutning til Sagkundskaben, eller om det forblev den standhaftige Tinsoldat, men blev fejlet til Side af Landsretten.

Det interesserer mig egentlig heller ikke, Hovedsagen er, at Drengen nu endelig er blevet løsladt, ikke fordi der var kommet en ny Erklæring fra Overlægen, men nøjagtig paa Grundlag af de samme Erklæringer fra Overlægen, som man hidtil ikke vilde tage Hensyn til.

Tilfældet giver mig Anledning til at drage to Slutninger: For det første, at det var udmærket, at Rigsdagen i Fjor under Behandlingen af Sindssygeloven overlod til Justitsministeren og ikke til Domstolene at træffe Afgørelse af, naar Løsladelse fra Sindssygehospital kan finde Sted. Her har vi netop set, at Domstolene i lang Tid fulgte Retslægeraadet og gik imod Sagkundskaben; skulde Justitsministeriet have truffet Afgørelsen, vilde dette sikkert være blevet nødt til at følge Sagkundskaben fra Begyndelsen af. For det andet, at det er nødvendigt at reformere Retslægeraadet, saaledes at det i Tilfælde, hvor det gaar imod den undersøgende Specialist, faar Lejlighed til at foretage en selvstændig Undersøgelse af den Person, det drejer sig om. Som det er nu, er Retslægeraadet en Papirinstitution, der *kan* betyde en Fare for Retssikkerheden i vort Land. I Loven om Retslægeraadet af 16. April 1935 hedder det ganske vist, at Raadet skal søge Forhandling med den observerende Overlæge eller med en offentlig ansat Læge, der i Embeds Medfør har afgivet Erklæring i Sagen, i de Tilfælde, hvor der er væsentlig Uoverensstemmelse mellem den paagældende Læge og Raadet, men denne Bestemmelse har Raadet ganske sat sig ud over i det her omtalte Tilfælde, og jeg har Grund til at tro, at det sker ved mange andre Lejligheder. Paa dansk Kriminalistforenings Aarsmøde i 1926 opstillede daværende Overlæge, nu Professor Helweg, Krav om, at Raadet, der var ganske henvist til at bygge sit Skøn paa Akterne, ikke skulde kunne underkende en psykiatrisk Observation, da det umuligt kunde have Grundlag for en saadan Underkendelse. Den Mand, der sagde saaledes i 1926, er nu Næstformand i Raadets psykiatriske Afdeling, og nu underkender man for et godt Ord langvarige psykiatriske Observationer.

Skal Retslægeraadet have den Myn-dighed, som det har nu, maa det, som sagt, have Mulighed for at danne sig et personligt Skøn, og dette kan ikke ske, saa længe vi kun har eet Retslægeraad her i Landet. Hvis man derimod opretter et jysk Retslægeraad, vil Afstanden mellem Raadet og dets Klienter forkortes, saaledes at et personligt Skøn bliver muligt i alle Tvivlstil-